

Det er nok desværre en påstand, regeringen vil blive ved med at gentage indtil den dag, hvor der foreligger et resultat af regeringskonferencen, som indeholder en afskaffelse eller svækkelse af flere af de danske undtagelser.

Regeringens synspunkt er virkelighedsfjernt og urealistisk og tjener til at føre regeringen frem til en forhandlingsposition, som set ud fra ethvert synspunkt – både ud fra et unionsmodstander- og endda også ud fra et unionstilhænger-synspunkt – vil placere Danmark i den elendigst tænkelige forhandlingsposition, nemlig en forhandlingsposition, der er betinget af en forkert analyse af virkeligheden.

Det står i dag klart for alle, der har sat sig ind i tingene, at i hvert fald to, måske tre af de danske undtagelser med sikkerhed kommer under kraftig beskyldning på regeringskonferencen. Det drejer sig om det danske nej til unionspolitik og overstatsligt retligt samarbejde, det drejer sig om spørgsmålet om militær- og forsvarspolitikken og den overnational sikkerhedspolitik, som bliver sat på dagsordenen, samt om unionsborgerskabet. Kun den fjerde undtagelse, nemlig det, der vedrører den fælles mønt, kan muligvis holdes ude af forhandlingerne, fordi man regner med, at der vil komme et krav fra Venstre og De Konservative om en særskilt folkeafstemning på dette område med henblik på at ophæve *den* danske undtagelse.

Men de tre andre danske undtagelser vil altså komme til forhandling på selve regeringskonferencen, og uanset hvor mange gange regeringen gentager dette litani med, at det ikke kommer til forhandling, ja, så vil det altså komme til forhandling.

Det skyldes i hvert fald tre ting, at det ligger sådan. For det første har et flertal af de lande, som er repræsenteret i den såkaldte refleksionsgruppe, stillet og støttet forslag, der bryder med de danske undtagelser.

Udspillet i Refleksionsgruppens seneste rapport er fyldigt omtalt i dagspressen i dag, og her dokumenteres det ganske klart, at Danmarks forbehold over for EU-samarbejdet på de retlige anliggender kommer under kraftigt pres. Et flertal i refleksionsgruppen mener, at i hvert fald en del af samarbejdet om retlige anliggender – det gælder bl.a. spørgsmålet om unionspolitiet – skal flyttes fra det mellemstatslige plan, hvor alle lande har vetoret, og over i den egentlige Union, hvor der altså gælder unionslovgivning med flertalsafstemninger osv.

Vi må også se i øjnene, at der ligger anbefalinger af, at der skal være en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik med en fælles såkaldt analyseenhed, altså forløberen for et egentligt EU-udenrigsministerium, som landenes udenrigspolitik på sigt skal flyttes over i. Der ligger forslag om, at man indfører afstemningsmodeller, hvor et eller to lande kan stemmes ned, og så får vi altså en overnational udenrigs- og sikkerhedspolitik i EU.

Det er én af grundene til, at det er uundgåeligt, at undtagelserne kommer til debat på regeringskonferencen. Det ligger simpelt hen i det udspil, som kommer til at definere selve dagsordenen for regeringskonferencen, og som vil blive fastlagt på topmødet i næste måned, hvor den danske regering altså står handlingslammet over for realiteterne, fordi den ikke opererer på virkelighedens grund.

Den anden grund til, at det er uundgåeligt, at undtagelserne kommer under beskyldning, er det elementære faktum, at to af de partier, som regeringen ønsker at indgå et nyt nationalt kompromis med, nemlig Venstre og De Konservative, som kardinalpunkt har det krav, at undtagelserne skal ophæves.

Det er jo klart, at regeringen ikke vil kunne gennemføre et forlig med Venstre og De Konservative om et dansk forhandlingsudspil uden at give køb på undtagelserne. Ellers ville der jo ikke være nogen mening for Venstre og De Konservative i at gå ind i et sådant forlig, for det er jo det, der er hovedpunktet i deres forhandlingsposition.

Også på dette punkt hviler regeringens påstande om, at undtagelserne ikke indgår, altså på en fuldstændig illusion, for dette nationale kompromis kan ikke indgås, uden at undtagelserne sælges. Det er meget enkelt.

Den tredje og afgørende grund er, at regeringen selv er på vej med et udspil, der faktisk bryder med i hvert fald én af de danske undtagelser, nemlig undtagelsen vedrørende det fælles forsvar og Danmarks undtagelse med hensyn til at deltage i EU's Ministerråd vedrørende spørgsmål, der har forsvarspolitiske konsekvenser.

Her er regeringen allerede på vej ind i overvejelser om at acceptere en afstemningsmodel, hvor et eller to lande kan stemmes ned, samtidig med at der skal kunne vedtages fælles aktioner som såkaldt fredsskabende aktioner. Fredsskabende betyder på almindeligt dansk militære aktioner, hvor NATO eller Vestunionen – og det